

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Nc/7/2021
Identifikačné číslo spisu: 7217226200
Dátum vydania rozhodnutia: 14.12.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Bajánková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7217226200.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu N. Y. Č., L., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. X, XXX XX W., proti žalovanej Univerzite Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach, so sídlom Šrobárova 2, 041 80 Košice - Staré mesto, IČO: 00 397 768, zastúpenej Sýkora - advokátska kancelária, s.r.o. so sídlom Zoborská 13, 040 01 Košice, IČO: 47 256 206, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 41Cpr/92/2017, o vylúčení sudcov Krajského súdu v Košiciach z prejednávania a rozhodovania veci vedenej pod sp. zn. 11CoPr/1/2021 takto

rozhodol:

Sudcovia Krajského súdu v Košiciach JUDr. Martin Kolesár, JUDr. Jarmila Čabaiová a JUDr. Boris Brondoš nie sú v l ú č e n í z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 11CoPr/1/2021.

Odôvodnenie

1. Vo veci vedenej Krajským súdom v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“ alebo „súd“) pod sp. zn. 11CoPr/1/2021 žalobca podaním z 30. októbra 2021 uplatnil námietku zaujatosti voči konajúcemu sudcovi JUDr. Martinovi Kolesárovi, predsedovi senátu 11CoPr a jeho senátu. Poukázal na predošlé rozhodnutie vydané týmto senátom - uznesenie sp. zn. 11CoPr/9/2019 zo dňa 29. apríla 2020, v ktorom súd uviedol, že: „....také správanie sa žalobcu, ktoré vykazovalo znaky trestného činu a pre ktoré sa proti nemu začalo a vedie (v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku v štádiu konania pred súdom) trestné konanie, vzhľadom na jeho povahu a s osobitným zreteľom na to, že k nemu došlo (aj) v priestoroch školy a jeho objektom bola študentka, vzbudili u zamestnávateľa dôvodnú pochybnosť o spôsobilosti žalobcu ďalej vykonávať práce bez dopadu na dôstojnosť zastávanej pozície a bez ohrozenia verejného zdravia, a teda nie len zdravia vlastného, ako sa žalobca mylne domnieva, ale tiež duševnej a fyzickej integrity kolegov a študentov.“ Žalobca má za to, že JUDr. Kolesár a jeho senát vedome vediac, že trestný súd nerozhodol, prejudikovali vinu žalobcu a to, že bol nebezpečný pre okolie a nebol schopný vykonávať svoju prácu. Toto konanie ale podľa žalobcu samo osebe nie je dôvodom námietky, jej dôvodom je činnosť sudcu vo vzťahu k iným konaniam, a to 3T/106/2019 Okresného súdu Rožňava a 42C/10/2020 Okresného súdu Košice I. Žalobca ďalej uviedol, že: „NS SR bude mať možnosť od dnes sledovať konanie sudcu JUDr. M. Kolesára a presvedčiť sa o zaujatosti sudcu JUDr. M. Kolesára, t.j. o neprípustnom vzťahu sudcu k žalobcovi a ku snahe sudcu predĺžovať nielen konanie 11CoPr/1/2021, ale

aj iné konania a 3T/106/2019 na Okresnom súde Rožňava a 42C/10/2020 na Okresnom súde Košice I. Žalobca v trestnej veci 3T/106/2019 na Okresnom súde Rožňava nemôže donekonečna čakať na oslobodzujúci dôkaz, ktorý sudca JUDr. M. Kolesár pozná a rovnako nemôže v spore 42C/10/2020 na Okresnom súde Košice I nemôže donekonečna čakať na dôkaz o tom, že konaním žalovanej za výdatnej podpory sudcu JUDr. M. Kolesára pravdepodobne došlo k porušeniu práva na prezumpciu neviny žalobcu.“ Uvedený sudca na výzvy žalobcu, aby sporné dôkazy a urgenciu o násilnom chovaní a potrebe psychologického vyšetrenia žalobcu vo vzťahu k práci predložil trestnému súdu, nereagoval. Lož sudcu a jeho možný zásah do práv žalobcu v bode č. 16 uznesenia sp.zn. 11CoPr/9/2019 z 29.04.2020 sú oslobodzujúcim dôkazom v trestnom spore. Sudca JUDr. Martin Kolesár nekonal, nekoná a pravdepodobne ani nebude konať, čo podľa žalobcu jednoznačne preukazuje jeho zaujatosť. Dá sa tvrdiť, že sudca koná vedome s úmyslom priťažičť žalobcovi nielen v spore, kde rozhoduje, ale hlavne aj v trestnom spore, a tak vedome konaním sudcu môže dochádzať k oddiaľovaniu oslobodzujúceho rozsudku v trestnej veci.

1.1. K včasnosti uplatnenia námietky zaujatosti žalobca uviedol, že objektívne dôvody na vylúčenie sudcu mohli existovať oveľa skôr, ako si ich žalobca uvedomil. Očakával, že po podaní odvolania voči v poradí druhému rozsudku Okresného súdu Michalovce a po tom, čo sa spis dostal rovnakému senátu, sudca JUDr. M. Kolesár (po tom, čo bol aj následne žalobcom opakovane obvinený z uvedenia lživých skutočností v predošlom zrušujúcom uznesení) sám vyhlási svoju zaujatosť. Žalobca zdôraznil, že sudca na hrubé obvinenia vznesené z jeho strany napriek žalobcovým výzvam nereagoval, čo môže „preukazovať trvalú snahu rozhodovať spor, čo je dôvodná a pretrvávajúca pochybnosť o jeho nestrannosti“. Urgenciou žalobcu o súčinnosť sudcu JUDr. Martina Kolesára zo dňa 13.10.2021 sa chronické dôvody na námietku zaujatosti sudcu JUDr. M. Kolesára presunuli na deň podania tejto námietky (správne má byť urgencie, pozn. dovolacieho súdu), a to na deň 13.10.2021.

1.2. Za dôkaz preukazujúci tvrdené skutočnosti žalobca označil bod 16 uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 11CoPr/9/2019 z 29.04.2020.

1.3. V závere podania žalobca vyzval sudcu JUDr. Martina Kolesára, aby poskytol súčinnosť Okresnému súdu Rožňava vo veci sp.zn. 3T/106/2019 a Krajskému súdu v Košiciach vo veci sp.zn. 8Tos/68/2021, keďže preukázanie lživosti jeho tvrdení v bode 16 uvedeného uznesenia je v skutočnosti oslobodzujúcim dôkazom v prospech nezákonne obžalovaného.

1.4. V doplnení námietky zaujatosti zo dňa 24.11.2021 žalobca požiadal najvyšší súd Slovenskej republiky, aby podľa § 3 ods. 1 Trestného poriadku poskytol súčinnosť Okresnému súdu Rožňava v trestnej veci sp.zn. 3T/106/2019 a poskytol dôkazy zo spisu 11CoPr/9/2019, ktoré preukážu pravdivosť tvrdení JUDr. Kolesára uvedených v bode 16 uznesenia zo dňa 29.04.2020. Na uznesenie sp.zn. 11CoPr/9/2019 sa odvolal aj Okresný súd Košice I v rozsudku vo veci sp.zn. 42C/10/2020, napadnutom v súčasnosti odvolaním žalobcu, ale napr. aj regionálna hygienička RÚVZ Košice a nepriamo aj hlavný hygienik SR Ján Mikas. Uvedeným uznesením podľa žalobcu porušuje JUDr. Kolesár a jeho senát prezumpciu neviny v tom, že JUDr. Kolesár nedostatok a neexistenciu dôvodov na nariadenie mimoriadnej lekárskej prehliadky žalobcu supljuje skutočnosťou, že voči žalobcovi bolo začaté trestné stíhanie, v ktorom bol do 29.11.2017 v pozícii svedka. Stíhaný bol na slobode, teda OČTK nevyhodnotili správanie žalobcu ako nebezpečné pre okolie.

2. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd nadriadený Krajskému súdu v Košiciach (§ 54 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ďalej tiež „CSP“) posudzoval opodstatnenosť tvrdenej možnosti vzniku pochybnosti o nezaujatosti sudcov tvoriacich senát 11CoPr krajského súdu z aspektu existencie dôvodov, pre ktoré je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí. Vychádzal pritom z ustanovenia § 49 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, k ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti.

3. Účelom § 49 ods. 1 CSP je prispieť k nestrannému prejednaniu sporu, k nezaujatému prístupu súdu k stranám sporu alebo k ich zástupcom a predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Z hľadiska uvedeného ustanovenia je právne významný vzťah sudcu: a/ k sporu, v rámci ktorého by mal sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia sporu alebo konania, b/ k stranám sporu, ktorý by bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom (pozitívnom alebo negatívnom) pomere k nim, c/ k

zástupcom strán sporu, ktorý by bol založený na pomere vykazujúcim znaky vzťahu uvedeného pod b/, alebo d/ k osobám zúčastneným na konaní (viď obdobne b/ a c/).

4. Sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania sporu buď na návrh strany sporu (§ 52 CSP) alebo na základe oznámenia samotného sudcu (§ 50 CSP). Obsahom práva na prerokovanie sporu pred nestranným súdom nie je povinnosť vyhovieť každému návrhu oprávnených osôb a vždy vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania sporu pre zaujatosť, ale len povinnosť prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia sporu pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98 a II. ÚS 121/03). Vzhľadom na to, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 49 ods. 1 CSP predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), treba trvať na tom, že vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania prideleného sporu možno skutočne iba výnimočne a z naozaj závažných dôvodov, ktoré mu celkom zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom nezaujato a spravodlivo. Pri posudzovaní týchto dôvodov (ich analýze) v konkrétnej situácii je nutné prihliadať aj na rozsiahlu a inštruktívnu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) k danej problematike.

5. ESLP pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Tieto aspekty nestrannosti rozlíšil aj pri svojom rozhodovaní (pozri napríklad Piersack proti Belgicku). Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k stranám sporu, prípadne k ich zástupcom. Významné z tohto hľadiska je, čo si sudca myslel pro foro interno. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti, až kým nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra ESLP dôkaz o skutočnej zaujatosti (tu pozri napríklad Hauschildt proti Dánsku). Rozhodujúce však nie je (subjektívne) stanovisko sudcu, či presvedčenie subjektu uplatňujúceho námietku zaujatosti, ale iba existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vzniknúť pochybnosti o nestrannosti sudcu. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, či subjektu uplatňujúceho námietku zaujatosti, ale podľa objektívnych symptómov. Práve tu sa uplatňuje teória zdania nezaujatosti (spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná - justice must not only be done, it must also be seen to be done). Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (Delcourt proti Belgicku).

5.1. Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávanej veci a k účastníkom konania (stranám sporu). Posúdenie nestrannosti sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Rozhodujúcim prvkom pri posudzovaní zaujatosti, resp. nezaujatosti zákonného sudcu je tak to, či obava z vychýlenia nestrannosti je objektívne oprávnená. Treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že prezrádzajú nedostatok nestrannosti súdu (Pullar proti Spojenému kráľovstvu), teda či je tu relevantná obava z nedostatku nezaujatosti. Relevantnou je však len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť samozrejme nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť i len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného.

6. Existencia oprávnených pochybností závisí vždy od posúdenia konkrétnych okolností prípadu a podľa objektívneho kritéria sa musí rozhodnúť, či (úplne odhliadnuc od osobného správania sa sudcu) existujú preukázateľne skutočnosti, ktoré môžu spôsobiť vznik pochybností o nestrannosti sudcu (pozri tiež Fey proti Rakúsku). Pri rozhodovaní, či je daný oprávnený dôvod na obavu, že konkrétny sudca je nestranný, je stanovisko osoby oprávnenej namietať zaujatosť dôležité, ale nie rozhodujúce; určujúce je to, či sa môže táto obava považovať objektívne za oprávnenú.

7. Z už spomínanej judikatúry ESLP a ústavného súdu možno vyvodiť, že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podriaďovať prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti. Za objektívne

však nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne existujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitý (nie nezaujatý) vzťah k sporu má. Aj pri zohľadnení teórie zdania môže byť sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k sporu, k stranám sporu alebo k ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať sine ira et studio, teda nezávisle a nestranne.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní vyjadrení sudcov Krajského súdu v Košiciach JUDr. Martina Kolesára, JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Borisa Brondoša dospel k záveru, že nie je daný nijaký (pozitívny ani negatívny) vzťah niektorého z týchto sudcov k žalobcovi. Sudcovia JUDr. Kolesár a JUDr. Čabaiová, ktorí rozhodovali o vydaní uznesenia sp.zn. 11CoPr/9/2019, vykonávali svoju sudcovskú funkciu bez akéhokolvek pomeru k sporu, žalobcovi, žalovanej, jej zástupcovi. O okolnosť vzbudzujúcu opodstatnené pochybnosti o nezaujatosti, a teda dôvod pre vylúčenie sudcov z prejednávania a rozhodovania veci by išlo vtedy, ak by ich vzťah k žalobcovi nadobudol charakter bližšieho osobného vzťahu. K žalobcom vytykanej nečinnosti sudcu JUDr. Martina Kolesára uviedol, že na rôzne žalobcové výzvy nereagoval len preto, že nie sú založené na faktoch a v procesných súvislostiach nepredstavujú nič iné, než inštitucionálne neprípustnú polemiku s právnym názorom vysloveným v zrušujúcom uznesení. Sudkyňa JUDr. Jarmila Čabaiová vo vyjadrení rovnako uviedla, že žalobca polemizuje s právnym názorom vysloveným v zrušujúcom uznesení, s ktorým nesúhlasí, označuje tvrdenia, závery a právny názor odvolacieho súdu uvedené v odôvodnení súdneho rozhodnutia za lživé a účelové, údajne porušujúce prezumpciu nevinu, vyzýva členov senátu na preukázanie pravdivosti skutočností uvedených v odôvodnení rozhodnutia atď. Žalobcom namietané skutočnosti sa však týkajú samotnej rozhodovacej činnosti sudcov odvolacieho súdu a podľa jej názoru vyplývajú z nespokojnosti žalobcu s výsledkom sporu a jeho subjektívnych pocitov, pričom nepredstavujú právne relevantné dôvody spôsobilé založiť legitímne pochybnosti o nezaujatosti a nestrannosti tejto sudkyne pri rozhodovaní daného sporu. JUDr. Boris Brondoš vo svojom vyjadrení poukázal na fakt, že členom spor prejednávajúceho senátu 11 CoPr sa stal 01.04.2021, predošlá členka senátu JUDr. Jarmila Maximová ukončila činnosť sudkyne dňa 31.01.2021. On sám nie je vo vzťahu k sporu, jeho stranám a ich zástupcom v akomkoľvek pomere, ktorý by mohol vyvolať čo i len najmenšiu pochybnosť o jeho zaujatosti.

9. Najvyšší súd uzatvára, že nezistil nijaké skutočnosti, ktoré by samé osebe mali povahu dôvodov vylučujúcich sudcu JUDr. Martina Kolesára a členov senátu JUDr. Čabaiovú a JUDr. Brondoša z prejednávania a rozhodovania veci v zmysle § 49 ods. 1 CSP. Z vyjadrení týchto sudcov Krajského súdu v Košiciach a ani z ďalšieho obsahu spisu najvyšší súd nevyplývajú žiadne skutočnosti významné z aspektu § 49 ods. 1 CSP, ktoré by spochybňovali ich nezaujatosť, preto týchto sudcov z prejednávania a rozhodovania veci nevyvlúčil. Žalobcom citovaná časť bodu 16 uznesenia odvolacieho súdu (viď bod 1 tohto uznesenia), vydaného v odvolacom konaní o skoršom rozhodnutí súdu prvej inštancie v prvej časti iba konštatuje, že proti žalobcovi je vedené trestné stíhanie, v ďalšej časti obsahuje skutkový záver vyplývajúci z dokazovaním zisteného stavu veci. Nespokojnosť žalobcu s týmito závermi nezakladá zaujatosť sudcov. Prípadné pochybenia súdov môžu byť v ďalšom konaní (za prísneho splnenia ďalších podmienok vymedzených zákonom) predmetom opravného prieskumu.

10. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok